

at begynde med: Skern—Videbæk—Skive-Banen. Jeg kan overfor dette Spørgsmaal fatte mig en Del kortere, end jeg ellers havde tænkt mig, da vort Partis ærede Ordfører (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) i Gaar omtalte de væsentligste Punkter dette Spørgsmaal vedrørende, og jeg skal saa vidt muligt undgaa Gentagelser. De to ærede Medlemmer er jo meget godt kendte paa Egnen og godt kendte med dette Baneprojekt. Den Gang det rygtedes i min Egn, at det foreliggende Lovforslag var blevet forelagt, blev der, som naturligt var, stort Røre og stor Skuffelse. Lovforslaget vakte Følelser af Harm og Indignation paa Egnen, fordi dets Gennemførelse vil betyde, at man bryder et Løfte, fratager Befolkningen en Ret, som er givet den ved Loven af 1908. Det er 8 Aar siden, at Loven af 1908 blev vedtaget, og i den Tid har Befolkningen, som naturligt er, indrettet sig paa at faa en Jernbane bygget i en nær Fremtid. For hvert Aar, der gik, mente Befolkningen, at den var et Aar nærmere ved Opfyldelsen af det Løfte, som var givet den, og at den snart stod ved Maalet. Man anede ikke, at det skulde ende som nu. Vi Rigsdagsmænd, som har haft med Sagen at gøre, var nok en lille Smule ængstelige i den Henseende, idet den højtærede Minister dels her i Tinget og dels privat har ladet falde Udtalelser om, at han var til Sinds at ændre Loven af 1908 i den nærmeste Fremtid med Hensyn til en Bane fra Skern til Videbæk med Fortsættelse til Skive. Under de Samtaler af mere privat Natur, som jeg har haft med den højtærede Minister, har jeg selvfølgelig holdt paa, at det, som var Lov, og som var lovet den Egn, ogsaa maatte overholdes, og jeg har hævdet, at det var en Ret, hvad jeg fremdeles hævder her. Den højtærede Minister var en Gang saa velvillig at sige til mig, at han vilde gøre mig opmærksom paa, at en ældre Lov kunde dels ændres og dels annulleres ved en ny Lov. Den Oplysning var rigtig nok, men ikke aldeles nødvendig, for jeg vidste det før, og jeg spurgte den højtærede Minister, om han kendte et Sidestykke til, at en Lov, som har fungeret i 8 Aar, som man hverken fra den ene eller anden Side har gjort Indsigelse imod, og

med Hensyn til hvis Gennemførelse de Betingelser, der var stillede, var opfyldte, kunde ændres, fordi man i Mellemtiden fik en ny Fagminister. Jeg tror, at det vilde være meget uheldigt for Rigsdagen, om vi kom ind paa den Slags Eksperimenter, og det vilde være endnu uheldigere for Befolkningen, om man kom ind paa at ændre Lovene ved Ministerskifter, thi det vilde afføde en Utryghed, som kunde have meget skæbnsvangre Følger. Efter de Udtalelser, der faldt her i Gaar, har jeg det Indtryk, at man ogsaa her i Rigsdagen er af den Anskuelse, at man bør blive ved det bestaaende. Forhistorien skal jeg ikke komme meget ind paa, al den Stund den i Gaar blev udtømmende omtalt, særlig af det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen). Kravet om en Bane, ikke blot fra Skern til Videbæk, men fra Skern over Videbæk til Skive, er jo af gammel Dato, men det fik først fastere Former i 1900 og i 1901. Den nedsatte Jernbanekommission tog ogsaa dette Spørgsmaal under Overvejelse og anbefalede en saadan Bane. I Samlingen 1907—08, da vi fik den saakaldte store Jernbanelov, blev da denne Bane vedtaget. Kommissionen, som var nedsat, herejste Egnen, og den fandt — i alt Fald, saa vidt jeg forstod, Flertallet af dens Medlemmer —, at her burde bygges en Bane snarest muligt. En Uenighed, som under Lovforslagets Behandling her i Rigsdagen opstod i Egnen Nord for Videbæk angaaende Baneliniens Retning, bevirkede, at vel blev Banen vedtaget her i Folketinget, men i Landstinget vedtog man at udskyde Stykket fra Videbæk til Skive; samtidig blev det dog tydeligt sagt, at det var Forudsætningen for Vedtagelsen af det første Banestykke fra Skern til Videbæk, at Banen fortsattes fra Videbæk til Skive, saa snart de Baner, som var vedtagne paa den store Jernbanelov, var gennemførte. Det er jo egentlig ogsaa alt, hvad Egnen har krævet; det samme udtalte det ærede Medlem fra Holstebro i Gaar, at Egnens Krav ikke var, at dens Bane skulde rykkes frem, men kun, at det, der var Forudsætningen i 1907—08, skulde ske Fyldest. Det har glædet mig, at de Talere, der havde Ordet i Gaar, i det væsentlige var enige om at blive ved det bestaaende,